

[Wilhjelm]

meget jurister kan bidrage til en yderligere oplysning. Men jeg kan ikke lade være med at konstatere, at der er et meget grelt misforhold, når man i dag ønsker at forlænge sagen ved at sige, at vi skal høre uafhængige jurister, fra samme partier, som den 22. december 1981 ikke engang ville tillade det meget beskedne, at vi fik en fornyet udvalgsbehandling for at få sagen noget bedre belyst. Jeg synes, det ser lidt ud som et alibi for ikke at tage stilling nu, men jeg kan da også godt sige, at VS selvfølgelig har spurgt universitetsjurister. Vi har ikke haft råd til at bede dem om store udførlige responsa, men vi har spurgt nogle af dem om deres forholdsvis umiddelbare vurdering af disse ting, og vi har ikke fra én af de fire tilfældige, vi har spurgt, hørt andet end, at de er enige med os i, at man ikke kan bruge lovens ånd i disse sager, man må holde sig nøje til lovens bogstav.

Jeg vil også godt anføre, at den tidligere mangeårige formand for udvalget til valgprøvelse, Poul Dam, ikke er i mindste tvivl. Han har adskillige gange i disse måneder udtalt offentligt, at der ikke er mindste tvivl om, at det er rigtigt, at Bjarne Jensen er valgt i søndre storkreds.

Så vil jeg gerne understrege meget kraftigt, at en afgørelse af denne karakter er en ganske særlig afgørelse. Det understreges ved, for det første at det nok er den eneste administrative afgørelse, hvis vi må have lov at kalde det sådan, i dette land, som ikke kan ankes nogen steder hen undtagen til den samme forsamling, som muligvis har begået fejl i første omgang. En forurettet person kan som sagt ikke gå til hverken ministerium, ombudsmand, domstole eller noget som helst. Det gør den ret enestående, ja, jeg tror helt enestående.

Det andet, der gør den meget enestående, er, at den forsamling, som sidder og træffer afgørelsen, er en ikke-valgt forsamling. Vores eneste adkomst til at sidde her den 22. december er, at vi hver især har fået et brev fra indenrigsministeriet om, at ministeriet mener, vi er valgt, men vi er faktisk ikke valgt endnu på det tidspunkt. Vi sidder altså som en ikke-valgt forsamling og godkender hinandens mandater. Det er også ret enestående. Disse to karakteristiske ting synes jeg taler for, at man må være endog mere end sædvanlig påpasselig med ikke at lave vilkårlig-

heder, ikke at indbygge fortolkninger og ting og sager, men holde sig meget nøje til, hvad der står i loven.

Jeg synes også, det er forbløffende – og det taler imod, at man går væk fra lovens bogstav – at indenrigsministeriet skifter praksis i 1973 – det har jo siden vist sig, som hr. Stubkjær Pedersen var inde på, at i 1945 gjorde man faktisk det, som vi siger, man skal gøre, og som helt følger lovens bogstav – og fra det tidspunkt begynder at tale om et hul i loven. Det gør man uden på noget tidspunkt at forelægge sagen for folketinget. Det er klart, at vi kan være bagkloge, og jeg tror, at alle, også i ministeriet, erkender, at det havde været godt, om man i 1973, hvor det ikke fik praktiske konsekvenser, havde forelagt sagen og sagt: vi mener, der er en strid mellem bogstaven og ånden her. Skal vi ikke se at få det præciseret? Det gjorde man ikke, man forspildte den mulighed, og så synes jeg ikke, at man hverken 8 eller 9 år efter kan komme og insistere på nogle fortolkninger, som der aldrig er skabt tekstmæssig dækning for i loven.

Til sidst vil jeg sige, at VS meget gerne vil medvirke til at styrke partilistesystemet. Vi bruger det selv, og vi vil gerne have det stærkere, end det er, men jeg mener ikke, det kan berettiges til, at man indfortolker en styrkelse af partilistesystemet, som der ikke er dækning for i lovens tekst, når der så oven i købet har været en praksis, som har været svingende fra den ene gang til den anden.

Til allersidst vil jeg godt sige, at vi meget beklager denne sag, vi beklager meget, at der ikke blev rodet op i den, da vi bad om fornyet udvalgsbehandling den 22. december, og vi synes, det er en meget kedelig sag også for os, måske ikke mindst fordi det er et SF-mandat, det drejer sig om. Jeg tror ikke spor på hr. Glistrups formodning om, at dette er en god sag for VS, snarere tværtimod, at vi skal komme og pukke på et eller andet SF-mandat. Men lad os nu se bort fra det. Jeg synes, det er en meget ubehagelig sag for de involverede parter, og jeg vil godt slutte med at sige, at den allermest sagesløse i hele denne ubehagelige sag er selvfølgelig hr. Rahbæk Møller.

Tastesen (S):